

EVA MARIE SAINT

La exquisitez hecha mujer

Nacida un día 4 de Julio en East Orange (Nueva Jersey), la actual estrella de cine, pasó una plácida infancia en su hogar paterno. Estudió el bachillerato con su hermana Adelaida en Nueva York. Nadie animó en ella la afición teatral y cuando tomó parte en una función escolar tuvo que escuchar de boca de su profesor que no tenía ni el menor talento artístico.

No obstante, a pesar de tan severo juicio, Eva Marie, cuyo primer empleo fué en la emisora de la «National Broadcasting» de Nueva York, mas adelante logró aparecer en programas de la Televisión y luego en las tablas representando el mismo papel de la obra que la habia hecho destacar en la TV «The Trip to the Bountiful».

Vista por el productor Sam Spiegel y por el director Elia Kazan, le fué confiado el primer papel femenino en «La ley del silencio» junto a Marlon Brando a la que han seguido varias caracterizaciones importantes.

También alcanzó un triunfo rotundo en la película «El árbol de la vida» compartiendo el reparto con Elizabeth Taylor y Montgomery Clift.

Eva Marie Saint se halla en la actualidad casada con el joven director de la televisión Jeffrey Hayden, de cuya unión tienen un hijo llamado Darrell.

Fidemar

Todos los aparatos eléctricos que precise para su hogar los encontrará a precios asequibles y con facilidades de pago en

Establecimientos LUXOR

JUAN PUIG

Calle Rutlla n. 1 y 3
Teléfono 161

Intalaciones eléctricas, de lampistería y calefacción

AQUELL GOS TAN BONIC

Tenia un pel tirant a blau, arrissat i llarc, que era una delicia. Caminava amb reconeguda gravetat. Els ulls semblaven de persona, i quant movia la cua la seva expressivitat era realment fora de serie.

Va passar per la meva vida ben fugisserament. L'història comença un dia que amb l'escopeta a l'espatlla, vareig aturar-me a la pedrera d'en Didac. Jo anava sense gos i ell estava fent adoquins amb la fúria pròpia dels que treballent a préu fet.

— Epl, que féu per aquí? — vareig dir-li.

Em va contestar bufant. Realment la meua pregunta era quasi una pròvocació. En Didac és molt afeccionat a la cacera però també és el cap i puntal d'una familia que necessita molt per a viure; i vé obligat a treballar constanment.

— ...Donaré un tomb per aquestos collets. Ahir hi varen veure un vol de perdius.

Va deixar de picar i es quedà mirant me fixament.

— I, no portes gos?

— Em va desaparèixer. Jo conto que devia seguir una llebre cap al terme de Montroig i la Guardia Civil *el va plumar*.

— En vols un? Maco perquè sí. Te un aire molt intel·ligent.

— No és pas l'Estrella?

— No, no. No és meu. L'Estrella no el puc donar. La dona em treuria els ulls. Se'l estima més que a mí... Es un gos que va perdut... Mira, fa tres dies que el mantinc. Oh, és veu que vé de bona familia! Es molt polit.

— I sap caçar?

— Això provant-ho se sap.

— Bé, doncs, ho provarem.

— Portes teca?

— L'esmorzar.

— Doncs, a la feina!

Es va girar cap a l'avellaner on hi deixava la roba i va emetre un peculiar xiulet. Dos gossos es varen aixecar amatents. Amb un altre xiulet comparegueren on ens trobavem.

— Aquí el tens. El seu pel lluu com una nit de lluna. Fixat quins ulls espavilats. Té bona caixa. No sé com es diu. Jo l'anomeno «Roc». I, veus com remena la cua?; s'hi enten El vareig trobar fa tres dies. Anava perdut. Amb quatre mólles de pa m'el vareig fer meu... Apa; prent-lo.

— Roc — que vareig dir.

El gos em mirà un instant però no em va fer gaire cas... Vareig desembolicar l'esmorzar i els gossos, aixecant el morro, varen mirar-me amatents.

— Estrella! — digué en Didac. Apa, passa a jeure.

Obedient la gossa va retornar a la roba.

— ...Tira-li una molla. I crida'l.

— Roc; té, Roc; té... Apa, bonic, té.

I anava xiulant suaument, dient-li paraules dolces amb un tó maternal i embafós.

En Didac va agafar un garrot i va posar cara ferotge. I després d'un cert titubeig i de molta feina, en Roc em va seguir tot mirant enrera manifestant alguna reconça.

El gos era bonic; preciós. Era un gos d'aquests que surten al NO-DO; però per la caça era un desastre. Quan veia un esbarzer s'esgarriava. Caminava pel botjar com hi camina qualsevol ciutadana flor d'estufa. Li va passar un conill pel davant del nas i li vareig haver de fer vent del susto que havia agafat.

No obstant el vareig prendre cap a casa pensant que passat el primer moment, potser en treuria alguna cosa de profit.

Dias després en Quimet, el mosso, el va prendre cap al troç. Aquell dia havia de netejar els esbarzers del marge de l'aigüera. Es posà en feina.

— ...i així que trobava un reble el llençava al córrer. com vos m'havieu dit. El gos rondava per allí. No en feia cabal... A la beguda, em giro i veig que tots els rebles estaven amuntegats al costat del cantí. El Roc els havia recollit d'un a un com si fos un joc.

— Sí que estem frescos.

— Es lo que he pensat. «Així no farem res» L'he fermat a la caseta i ha estat dormint tot el dia. Ni tant sols borda. Això es «un gos de salón»

Per la caça no servia, al troç destorbava... No m'hi vareig pensar més. Com que en Didac no el volia, al dia següent, a l'hora del correu que puja, me'n vareig anar a l'estació i, a l'arribar el tren, el vareig pujar dalt, obrí un W. C. i l'hi vareig enganjar procurant que no em vegessin.

— Apa, Roc; bon viatge. I a veure si d'aquí en amunt tindràs més sort. Potser feràs goig a alguna damisel la.

Uns dies després em vareig enterar que no es deia Roc sino Tinta-Blava. S'havia escapat d'un pis de Reus; uns comerciants d'avellaner que el passejaven per la Plaça d'en Prim lligat amb una cadena.

Ah, era un gos molt bonic! Però perfectament inútil. Segur que no va parar fins a Madrid.

Antoni Miralles Manresa